

ALEX LIGHT

ÎNCAŢ  
ŞANSA

Traducere din limba engleză de  
IOANA BENA

CORINTEENS

**Redactare:** Liviu Szóke, Alina Băltăc

**Tehnoredactare:** Mihaela Ciufu

**Lector:** Shauki Al-Gareeb

ALEX LIGHT

*MEET ME IN THE MIDDLE*

Copyright © 2022 by Alex Light

Published by arrangement with HarperCollins *Children's Books*,  
a division of HarperCollins Publishers.

All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin  
CORINTEENS, un imprint al CORINT BOOKS,  
str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

[www.corintjunior.ro](http://www.corintjunior.ro)

[www.edituracorint.ro](http://www.edituracorint.ro)

---

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**

**LIGHT, ALEX**

Încă o șansă / Alex Light; trad. din lb. engleză de Ioana Bena. - București:  
CorinTeens, 2023

ISBN 978-606-088-169-8

I. Bena, Ioana (trad.)

821.111

# 1

## EDEN

**O**CĂUTARE RAPIDĂ PE GOOGLE MĂ DUCE LA POVESTEA UNEI femei care s-a trezit după ce a stat în comă timp de 27 de ani, și chiar nu pot să-mi imaginez așa ceva. Asta înseamnă să zaci aproape zece mii de zile, blocat undeva între realitate și o cu totul altă lume. Încerc să-mi imaginez cum trebuie să te simți – să închizi ochii și să vezi o nesfârșită curgere de negru. Un vid infinit. E atât de îngrozitor, încât închid pagina de internet!

Nu am nevoie să-mi pierd prea mult timp întrebându-mă cum trebuie să se fi simțit familia acelei femei. Cunosc prea bine sentimentul.

Zece mii de zile! E o nebunie! Eu o aștept pe Katie să se trezească de cinci luni, iar asta m-a rupt în atât de multe bucăți, încât am încetat să le mai număr.

— Comanda!

Ignor voit vocea lui Manny, care răsună din bucătărie, și mă afund și mai adânc în suferința care mă copleșește. De obicei, când încep să mă gândesc la starea prietenei mele, și vorbim despre prietena mea cea mai bună, care e acum în spitalul din capătul străzii, renunț la câteva secunde după aceea și încerc să mă gândesc la orice altceva. Dar în seara asta mă simt ciudat de masochistă. Poate că o să reușesc să-mi împlânzesc drăcia asta de creier – sau

măcar să-i pun naibii o lesă. Dar, înainte să se întâmple una ori alta dintre ele, clopoțelul din spatele meu începe să sune. Știi că Manny apasă intenționat pe el întruna ca să mă nerveze la culme. Nu că ar funcționa. Deloc!

— *Eden!* scrâșnește Manny.

Este cu adevărat remarcabil cât dispreț poate îndesa într-un singur cuvânt.

Sunt bine alimentată cu cofeină și odihnită, așa că în momentul ăsta jur să-mi potolesc orgoliul – atât de capricios în genere – cu, să zicem, măcar 35%. Îmi las telefonul să alunece în buzunarul șortului, reușesc să schițez un zâmbet și mă întorc. Manny mă privește cu o supărare familiară, abia voalată, care e gata-gata să se schimbe în amuzament. Pielea lui măslinie s-a înroșit de la căldura din bucătărie, iar faptul că se uită chiorăș e compensat în mod comic de-o mică arcuire a buzelor.

Dacă cineva reușește să pară furios într-un mod plăcut, acela e Manuel Álvaro.

— Ai nevoie de ceva, șefu? întreb inocent, pentru că sunt o angajată foarte bună.

Și, de fapt, teoretic vorbind, el nu e șeful meu. Manny e de-abia cu vreo doi ani mai mare decât mine. Tatăl lui, în schimb, *este* șeful meu. Doar că acum el nu-i aici.

În plus, eu și Manny ne-am sărutat deja o dată. Orice aer de autoritate pe care l-ar fi putut avea a dispărut în momentul în care gura lui a atins-o pe-a mea.

— Doar, știi tu, să-ți faci treaba!

Împinge pe teighea o farfurie cu pui și cartofi, apoi își încrușișează brațele mari la piept. Este o treabă cam grea să-mi ridic ochii înapoi spre fața lui.

— Crezi că te poți descurca?

— Să mă descurc să-i duc o farfurie cu mâncare unui client care stă la zece metri distanță? Ce întrebare ridicolă! Îi răspund, luând farfuria. Bineînțeles că nu pot!

Râsul lui Manny mă urmărește prin restaurant până la locul unde Earl, unul dintre clienții noștri obișnuiți, stă în separeul din colț – același în care stă în fiecare vineri seara de când am început să fiu chelneriță aici, acum două luni. Același separeu, aceeași băutură, aceeași mâncare, același bacșiș mizerabil. Deși pentru cel din urmă nu-l pot învinovați. Nu am fost chiar o rază de soare în ultima vreme. Mai degrabă un soi de nor de furtună etern, plutind prin zonă și așteptând să ude tot și pe toți cei care trec pe sub el.

Dar, cum am spus, nivelul de cofeină care îmi curge prin corp e cu adevărat remarcabil și măcar o dată în viață sunt hotărâtă să nu fiu o pacoste. Așa că, probabil pentru prima dată, îi zâmbesc lui Earl în timp ce îi pun farfuria în față. Îmi răspunde cu o privire încruntată.

— Cartofi în plus? Întrebă ca întotdeauna.

— Bineînțeles! răspund, pentru că mi se pare nițel excesiv să-mi tatuez pe frunte un „Da, mi-am amintit de cartofii tăi nenorociți!”

Earl începe să înfulece, iar eu rămân acolo ca o ciudată, privind un bărbat de șaiszeci și ceva de ani cum mănâncă. Îmi iau seama în cele din urmă și mă îndepărtez. Bine fac! Trec rapid în revistă restaurantul. Pollo Loco este neliniștitor de liniștit pentru o vineri seară. În afară de Earl, mai sunt doar doi clienți. Părinții lui Manny au deschis localul anul trecut. Servește mâncare portugheză într-un mic cartier din Toronto, plin de afaceri dubioase și magazine de fast-food – bucătăria mea preferată, s-o spun pe-a dreptă. Înainte ca Pollo Loco să se ridice din cenușă, aici era o cantină de modă veche, specializată în mâncare prăjită care te ducea pe o cale fără întoarcere către un atac de cord.

Manny *jură* că Pollo Loco era plin în fiecare seară. Cum zice el însă, „Prostia aia de local mexican a distrus totul!” O referire blândă la Chipotle, care s-a deschis în josul străzii cu câteva luni în urmă. Ca o gaură neagră, ne-a aspirat toți clienții. Așa se pare. Nu-s sigură că-nghit povestea asta. Dar mâncarea de aici este uimitoare – așa că, cine știe, poate chiar are dreptate.

Mă mănâncă să sâcâi pe cineva, așa că trec de teigheaua din față și deschid ușa care duce spre bucătărie. Manny stă în picioare la masa mare de metal, întinzând niște aluat într-o foaie dreptunghiulară perfectă. Nu mai e nevoie să-l întreb; știu că face *pastéis de nata*, un desert portughez, care e de fapt o cremă de ouă cu frișcă, frumos cuibărită într-un aluat pufos. Teoretic, aș putea mânca vreo cinci dintr-astea dintr-o lovitură. Clar că n-am făcut-o de prea multe ori.

— Ai ceva pentru mine? întreb ca un câine care cerșește resturi.

Manny, ca un adevărat înger ce este, scoate de nicăieri o farfurie cu un singur *pastel de nata* pe ea.

— Oare ți-am spus că-mi placi cel mai mult pe lumea asta?

Manny mă orbește cu zâmbetul lui înfocat.

— Nu, nu în ultima vreme!

Mă așez la masă și mă apuc de mâncat. Aluatul e un rai de unt, iar crema de ouă mă face să-mi înăbuș un geamăt. În fix zece secunde devorez totul.

Manny se oprește din întins aluatul. Îndreaptă făcălețul spre mine într-un mod acuzator, după care nu prea mă omor.

— Țasta e primul lucru pe care l-ai mâncat toată tura?

— Poate.

— Eden! geme de parcă aș fi singura responsabilă pentru firele de păr alb – inexistente – de pe capul lui. De parcă n-ai lucra la doi metri de o bucătărie cu un bucătar extrem de talentat care ți-ar găti orice poftești!

Am grijă să mă prefac a mă uita de jur împrejurul bucătăriei strânte.

— Un bucătar extrem de talentat... Unde?

Manny nu se mai oboșește să-mi facă pe plac. Îmi închide gura aruncându-mi un pumn de făină în față. Mă scutur și scot limba la el într-un mod foarte demn, continuând să mănânc toate firimiturile de aluat din farfurie.

— Ar trebui să închidem mai devreme în seara asta! îi spun.

Manny își dă ochii peste cap la ideea mea cea proastă. Îl privesc cum împătorește cu măiestrie aluatul într-un pătrat, apoi îl înfășoară în folie de plastic și îl bagă în frigider, așa cum face întotdeauna. În felul ăsta, cea mai mare parte a muncii e gata pentru mâine-dimineață. În plus, susține el, aluatul e mai ușor de lucrat după ce-a fost ținut la rece. Nu că aș ști ceva despre asta – mă țin departe de toate, ca și cum ar fi vorba despre *Mona Lisa*, iar eu aș fi un copil cu degete lipicioase.

După ce se spală pe mâini și își pune un prosop în jurul gâtului, Manny îmi atrage atenția cu o mișcare rapidă din cap.

— Nu putem închide mai devreme! îmi răspunde.

— De ce nu?

Sprâncenele lui groase se unesc.

— Pentru că închidem la zece. E doar opt și jumătate.

Doamne, niciun tânăr de douăzeci de ani nu ar trebui să fie atât de strict cu regulile! Dacă n-ar fi atât de al naibii de atrăgător, ar fi aproape enervant.

Simt nevoia să subliniez că în ultimele trei ore au intrat doar patru clienți, așa că o și fac. Manny îmi dă replica:

— S-ar putea ca lucrurile să se îmbunătățească în curând.

Amândoi cunoaștem însă adevăratul motiv pentru care nu vrea să închidă mai devreme. E doar un joc – o să recunoască sau nu.

— Iar mie s-ar putea să-mi crească aripă și să zbor! completez eu.

— Nu închidem mai devreme, Eden!

— De ce nu? Ar fi atât de amuzant! insist. E o lume întreagă acolo afară, Manny. Nu mori de nerăbdare s-o vezi?

Manny își smulge prosopul de la gât și începe să ștergă teigheaua. Acum evită contactul vizual, ceea ce înseamnă că îl obosesc.

— Nu mai fi atât de jenant! Haide, putem merge să luăm gogoși! Sau îți cumpăr un baston, te las pe veranda cuiva și poți să țipi la copii să nu mai alerge, dacă e mai pe placul tău. Ce zici de asta, Manuel?

Acum se oprește din frecat.

— De ce aș vrea să țip la copii? întreabă el cu toată sinceritatea.

— Bine, las-o baltă cu țipetele! Poți vorbi cu toată lumea pe un ton foarte civilizată și prietenos atâta timp cât respectiva discuție are loc în afara acestor patru pereți. Te bagi?

În clipa asta, practic tropăi la gândul de-a pleca mai devreme de la lucru.

Până când Manny cedează și spune ce gândim amândoi:

— Tatălui meu nu i-ar plăcea asta, Eden.

Speranța mi se dezumflă în piept ca un balon – dacă există un lucru asupra căruia putem fi de acord, acela este că „să îl dezamăgești pe tatăl lui Manny” ar trebui să fie o crimă federală.

Prima dată când l-am întâlnit pe domnul Álvaro a fost atunci când mi-a luat un interviu pe banca de pe trotuarul din față. Are cam doi metri și zece și este acoperit de tatuaje – iar asta e suficient ca să te faci să te cam uiți de două ori la el. Dar apoi zâmbeste, și toată duritatea se fisurează, iar printre crăpături se întrezărește o moliciune de ursuleț de pluș. S-ar putea să fie cea mai bună persoană pe care am întâlnit-o vreodată – și aici îl includ și pe Manny, ceea ce spune *multe*.



Se aude clopoțelul de la ușă, care mă face să îmi amintesc că sunt la lucru. Manny trage nerăbdător cu ochiul prin fereastra care separă bucătăria de sala restaurantului. Știu că speră să vadă un alt client, dar este doar Earl, care a terminat pe seara asta. Îi arunc lui Manny o privire de genul „Vezi, ți-am spus că nu mai vine nimeni”, apoi mă îndrept spre masa lui Earl pentru că *sunt* în timpul programului.

Bag în buzunar bacșișul de doi dolari, adun vasele în cărucior și șterg masa. Când termin, ceilalți clienți au plecat deja și ei, așa că rămân singură cu gândurile mele, care-mi sunt de departe compania cel mai puțin plăcută. Mă mănâncă degetele de nevoia de distracție. Mă întorc la casa de marcat și mă prăbușesc pe micul meu taburet, sprijinindu-mi picioarele pe marginea tejghelei și încalcând probabil vreo zece coduri de igienă odată. Am telefonul în mână și deschid în câteva secunde articolul despre femeia în comă. De data asta, citesc fiecare paragraf, chiar și pe cele despre fericirea familiei ei în fața acestui „miracol”. Ceva mohorât și cenușiu îmi șerpuiește în inimă. Invidie? Vinovăție? În ultima vreme, nu reușesc prea bine să-mi identific sentimentele.

Ceva s-a rupt în mine după accidentul lui Katie. Ca și cum întrerupătorul dinăuntru care te face să te simți empatic, bun și grijuliu, și toate acele adjective drăguțe s-ar fi închis cu un simplu *click*. Tot ceea ce pot simți cu adevărat e oboseala. Uneori, tristețea. Dar, cum am spus, încerc să nu mă gândesc prea mult la asta. Dacă o fac, mă sufoc.

La fel ca Manny, mă trezesc uitându-mă fix la ușa restaurantului, sperând să intre cineva; sperând că o să mi se distragă atenția înainte să-ncep să mă desprind în spirală, ca un fir de pe-un mosor de ață. Aștept ziua în care n-o să mai fiu în stare să mă înfășor la loc.

Apoi o căldura plăcută mi se împrăștie prin piele. Manny s-a lipit de mine, lipindu-și brațul de-al meu. Închid ochii preț de câteva clipe și respir adânc, pentru că azi refuz să mă descâlcesc.

Când întâlnesc privirea lui Manny, zâmbeste. Nu înțeleg de ce lucrul ăsta mă surprinde de fiecare dată. Poate pentru că el face ca fericirea să pară atât de ușoară.

— Am o idee! spune Manny.

Încearcă să se prefacă indiferent, dar cumva se dă de gol.

— Hai, spune-mi!

Manny ridică mâna. O pereche de chei îi atârână de deget.

— Vrei s-o tăiem de-aici?

Ne ia douăzeci de minute să facem curat și să închidem. Stau afară, pe trotuar, frământând curelele genții, și privesc cum Manny încuie ușa. Entuziasmul pe care îl simt arată doar cât de teribil de lipsită de evenimente e viața mea. Dacă faptul că plec mai devreme de la lucru e suficient ca să mă lase fără suflare, s-ar putea să trebuiască să-mi găsesc un hobby. Sau să-mi extind viața socială. Ori una, ori alta.

Manny mă ia de braț și o pornim pe stradă. Spre ușurarea mea, la intersecție se îndreaptă spre vest, nu spre nord, adică spre spitalul lui Katie. În seara asta încerc să *îmi părăsesc* viața. Spitalul acela este o amintire constantă a realității mele mohorâte.

Vreau să-l întreb pe Manny ce l-a făcut să se răzgândească și să plece mai devreme, dar chiar nu-mi pasă. Mă bucur doar că sunt *liberă*. Și o parte din mine se teme că, dacă îi spun, se va răzgândi iar.

Străzile orașului sunt pline de viață, iar aerul și-a pierdut umiditatea acum, că soarele a apus. Miroase și puțin a canalizare, doar pentru că orașul refuză să te lase să-i oferi vreun oarecare aer romantic. Manny ne conduce pe lângă spălătorie – care sigur e o acoperire pentru ceva ilegal – și continuă să meargă. Magazine cu de toate, librării cu cărți la mâna a doua, ceainării. Nici măcar nu mă obosesc să întreb unde mergem. Mă bucur doar că mă

îndrept spre un loc care nu e blocul de apartamente unde locuiesc, o cameră de spital sau restaurantul.

Când trecem pe lângă Chipotle, mă opresc brusc. Căscăm ochii prin ferestrele mari și știu că ne gândim la același lucru – coada nespus de lungă de clienți ar trebui de fapt să fie la Pollo Loco.

— Mă duc acolo, spun, sărind pe vârfulurile picioarelor ca un boxer care încearcă să se încălzească înainte de-un meci.

Manny se așază în fața mea, blocându-mi imaginea cu coada. Fața i s-a încrețit de îngrijorare. Șocant!

— Ce... De ce?

Ochii îi sunt mari și neliniștiți.

— Ca să le explic că banii lor ar fi cheltuiți mai cu cap la un restaurant de familie din josul străzii.

— Eden!

Manny mă ia de mână și începe să mă tragă departe de ușă. Picioarele îmi alunecă practic pe asfalt. Mi le înfig ferm în el și rămân pe loc. Îmi încrucișez brațele ca o puștoaică de optsprezece ani ce sunt.

— Încerc pur și simplu să-ți salvez afacerea de familie, Manny! îi replic.

Își ridică ușor colțul gurii.

— Asta vrei să faci tu?

Dau din cap.

— Nu e treaba ta să ne salvezi afacerea! Acum, am putea pleca mai departe înainte să fii interzisă definitiv la Chipotle?

Scot un șuierat de dezaprobare și grăbesc pasul pe lângă el.

— Mi-ar plăcea să-i văd cum încearcă să-mi interzică.

Ne oprim la intersecție. Îmi dau seama din nou că habar n-am unde mergem.

— Unde mă duci?

— În parc, răspunde Manny, un pic prea calm pentru gustul meu.

Se mișcă de pe-un picior pe altul în timp ce așteptăm să se schimbe culoarea semaforului. Presupun că se referă la parcul Trinity Bellwoods, care se află la câteva străzi distanță.

— Îmi place să petrec un pic de timp la aer după muncă. Mă dă peste cap să stau închis în bucătăria aia toată ziua.

Semaforul se face verde. Fac un pas, și Manny se întinde să mă oprească, brațul lui acoperindu-mi burta. Se uită în ambele sensuri, bineînțeles c-o face, apoi mă ia de mână și se grăbește să traverseze strada. Îmi vine să-l ironizez puțin, pentru că e un tâmpit desăvârșit. Dar, nu știu de ce, n-o fac.

Îi spun în schimb:

— Ar trebui să vorbești cu tatăl tău să angajeze încă un bucătar, ca să nu trebuiască să lucrezi toată ziua.

Când afacerile au început să meargă prost, la fel a fost și cu banii. Manny mi-a povestit cum tatăl lui a trebuit să-i concedieze pe ceilalți doi bucătari, pentru că nu-și putea permite să-i plătească. Acum el este ultimul rămas. Domnul Álvaro îl ajută pe Manny la bucătărie ori de câte ori poate. Cu toate astea, nu-mi pot imagina presiunea pe care trebuie să o simtă Manny, cu toată greutatea asta pe umeri.

— Nu e chiar atât de ușor! răspunde Manny simplu, și orice urmă de veselie i s-a șters din voce.

— Banii?

Manny dă din cap și, sub strălucirea felinarelor de pe stradă, îi văd maxilarul încordat.

— Originea tuturor problemelor, nu-i așa?

— Mie-mi spui? Îi răspund, simțind toată oboseala din lume.

Bineînțeles că nu e chiar atât de ușor să angajezi personal nou. Rareori e ceva ușor când sunt bani la mijloc. Iar eu sunt o chelneriță de optsprezece ani care se zbate aici, locuind cu o colegă de cameră

într-unul dintre cele mai scumpe orașe din țară, așa că știi câte ceva despre un buget strâns.

Mă gândesc preț de-o secundă să-mi pun o cagulă și să jefuiesc o bancă. Orice ar putea face lucrurile mai ușoare pentru Manny și familia lui. Deși faptul că aș fi arestată ar strica totul.

În față, se vede parcul. Copaci înalți și luxurianți mărginesc iarba, iar luminile terenului de tenis sunt deja aprinse acum, că soarele aproape a apus. Se-aud mingile lovite de rachete. Chiar și la ora asta târzie, parcul e scaldat într-o lumină caldă și năpădit de cete de oameni, majoritatea stând pe iarbă sau plimbându-și câinii pe alei. Îmi dau seama că Manny avea dreptate – chiar e plăcut să stai la aer după muncă. Sigur mai plăcut decât obișnuita mea călătorie cu metroul până acasă și-apoi prăbușirea în pat.

Trecem prin porțile care duc în parc, apoi ieșim de pe trotuar și pornim prin iarbă. Manny găsește un loc liniștit sub un copac și se prăbușește acolo. Sunt pe punctul de-a mă lăsa și eu lângă el, când își scoate jacheta și-o așază pe jos pentru mine. Preț de-o clipă, îmi doresc ca biata cuvertură peticită a inimii mele să nu fie așa de ruptă în bucăți ținute laolaltă doar de-un scotch ieftin și de niște plasturi. Poate că dacă ar fi fost un organ complet, funcțional, care să bată, aș fi putut să fiu cu cineva atât de bun ca Manny.

Dar el merită pe cineva mult, mult mai bun decât mine. Iar eu cu siguranță merit pe cineva mult mai rău.

Mă așez pe jacheta lui și îmi încrucieșez picioarele, având grijă să nu-mi pun pantofii pe denimul moale. Mi se pare că e ceva ce nu înțeleg, așa că insist:

— Ar trebui să vorbești cu tatăl tău! Măcar să știe că te zbați. Nu crezi că ar vrea să știe?

— Nu mă zbat, replică Manny.

Își întinde mâinile într-un gest cuprinzător și zâmbește larg.

— Vezi? Totul e în regulă!

Sigur, totul e în regulă. Probabil că e puțin cam exagerat. Dar acum mă concentrez la pungile de sub ochii lui, care seamănă cu niște pete de vopsea albastră decolorată. Și la felul în care cască mereu. Sau acum, când își lasă capul pe spate, sprijinit de trunchiul copacului, și i se închid ochii de parcă ar putea adormi chiar aici, pe iarbă.

— Poate că aș putea fi *eu* ajutorul tău de bucătar, îl tachinez.

Auzind acestea, ochii lui Manny se deschid brusc, de parcă simplul gând că aș putea să gătesc ar fi echivalentul a trei doze de espresso.

— Țta e termenul? Nu contează! Pot să întind aluatul și să bat un ou. Serios, cât de greu poate fi?

Mă și imaginez cu un șorț alb și elegant, iar pe cap cu una dintre bonetele alea înalte și rigide. Privirea lui Manny îmi spune că el, unul, își imaginează mai degrabă cum dau foc la bucătărie.

— Doamne, Manny! Spune-mi ce simți cu adevărat!

Și chiar o face, bineînțeles.

— Ai fi un bucătar groaznic, răspunde el.

— N-am vrut să fii chiar atât de sincer!

Mă uit în jur, căutând ceva cu care să arunc în el. O creangă. O piatră mică, dar eficientă. Nimic. Natura și căile ei misterioase!

— Pentru că, își continuă el gândul, clienții nu și-ar primi nici-odată mâncarea. Ai mânca-o tu pe toată.

— Poftim, mănânci o singură prăjitură în fața cuiva, și crede că te cunoaște! bombăn.

Dar are dreptate. Și știe asta, pentru că sprâncenele îi și țâșnesc în sus. Îmi dau seama că-și înăbușă râsul, așteptând să protestez.

— Ei bine? Mă înșel? întrebă.

— E vorba de-un simplu control de calitate, îi răspund, sperând să par în cunoștință de cauză.

Încerc să mă gândesc la mai multe cuvinte care sună inteligent pe care să le scuip și care să-mi susțină pledoaria, dar nu reușesc.

— Cum așa? mă împunge el.

Iar acum, când eu sunt cea tachinată, nu prea-mi place.

Din fericire, pe lângă noi trece o femeie cu câinele tropotind în urma ei. Îmi dă răgaz câteva secunde, cât să găsesc un răspuns. Câinele se oprește din țopăit ca să facă pipi, și observ că poartă un pulover roz-neon pe care scrie CĂȚEA cu paiete argintii. Mă întorc spre Manny cu maxilarul practic dezarticulat. Fața lui e toată o lumină. E cel mai amuzant lucru pe care l-am văzut de ceva vreme.

Manny stă cocoșat, râzând în palme, și presupun că asta ar trebui să fie ceva discret, dar cumva reușește să atragă și mai mult atenția asupra lui. Mă gândesc că nu l-am văzut mai vesel vreodată — și asta din cauza unui câine cu un pulover ridicol. În schimb, de când ne-am cunoscut, eu am scuipat tone de glume de aur... și cu ce mă aleg? O clătinare din cap și o privire dezaprobatore. Pffff! Poate că ar trebui să port și eu un pulover pe care să scrie CĂȚEA.

Femeia, care a înțeles în sfârșit râsul lui Manny, trage de lesa câinelui și se îndepărtează, arătând foarte clar că știe că ne amuzăm pe seama ei. Ca și cum nu am avea voie.

— Mă întreb dacă or fi și mărimi pentru oameni la puloverul ăla, rostesc cu voce tare ce gândesc, de fapt.

Manny, pentru că este un om previzibil, dă din cap spre mine, râzând în continuare. Buclele întunecate îi mângâie fruntea și-mi distrag atenția.

— O să-ți cumpăr unul de ziua ta! îmi promite.

— N-o să accept altceva.

— Spuneai ceva despre controlul calității, îmi atrage atenția Manny.

Din nou, caut în iarbă o armă.

— Eu? Nu prea e stilul meu.

— E exact stilul tău.

— Bine! Controlul calității, mda, hmm! Ce am vrut să spun a fost... Trebuie să guști mâncarea înainte de a o servi, Manny. E regula numărul unu din manualul bucătarului.

Nu am găsit ceva mai bun de spus.

— Uau!

Monosilaba iese ca un amestec de șoc și... Stai, e *impresionat*?

— De fapt, ai dreptate.

— Încearcă să nu pari atât de șocat! Mă uit la *Chopped*.

Acum pare și mai surprins.

— Cu asta te ocupi în timpul liber?

— N-ai vrea să știi.

— Ba chiar da! replică Manny cu blândețe. De-aia întreb.

Cred că dacă aș sta aici următoarele trei ore bătând câmpii despre mine, Manny m-ar asculta până la capăt. Mai mult de-atât, ar păstra totul în memorie. Ar lua notițe în mintea lui și le-ar aranja după culori. Poate chiar m-ar ajuta. Dar atunci s-ar fărâmița și fațada mea. Eden, fata cu limba ascuțită care nu ia nimic în serios s-ar prăbuși, făcându-i loc lui Eden-mica-mizerie care nu pare în stare să-și mai repună viața pe drumul cel bun.

Nici măcar nu sunt sigură că mă mai pot deschide în fața cuiva, după ce am petrecut luni întregi construindu-mi baricade în jurul inimii ca un animal sălbatic. Crengi, cioburi de sticlă, frunze uscate. Mi-am lipit pe piept tot ce mi-a căzut în mână – și așa mi-a ieșit cea mai proastă platoșă din lume. Va trebui să-mi fie de ajuns. Ține tot întunericul înăuntru și orice urmă de lumină cât mai departe.

Iar Manny se dovedește a fi o sursă de multă lumină.

— Dorm în cea mai mare parte a timpului, îi spun.

Poate reușesc să-l plictisesc suficient de mult cu realitățile vieții mele, încât să nu mă mai întrebe altădată.



Ca să fiu cinstită, cel mai simplu ar fi fost să nu rămân cu el după lucru. Dar ceva din articolul despre femeia în comă m-a făcut să vreau să ies din restaurantul ăla, să ies din *mintea mea*. Poate pentru că, dacă mă gândesc prea mult la asta, mă tem că nu voi simți niciodată ușurarea pe care familia femeii a avut norocul s-o simtă.

Mă tem că poate Katie nu va mai fi niciodată aici. Nu așa cum era înainte.

— Nu te cred!

Cuvintele lui Manny mă aduc brusc înapoi la realitate.

— Poftim?

— Că tot ce faci e să dormi, răspunde el încet.

Ochii lui îmi cercetează fața ca și cum ar fi băgat de seamă că mintea mi-a alunecat în altă parte preț de-o clipă.

— Oh! Păi... păcat!

Am niște abilități de neegalat de-a face conversație. De fapt, bănuiesc că e greu să porți o conversație cu cineva când încerci să lași să se afle cât mai puține lucruri despre tine.

— Serios, Eden! reia Manny. Lucrăm împreună în fiecare zi de... De cât oare, de două luni? Și singurul lucru pe care îl știi despre tine e numele tău... și faptul că ești o chelneriță groaznică.

Rostește ultima parte cu cel mai drăguț zâmbet, iar eu abia reușesc să îmi adun energia ca să protestez.

— Viața mea este plictisitoare. Nu pierzi mare lucru.

Cu excepția tuturor rahaturilor triste despre care nimeni nu vrea să audă.

— Pune-mă la încercare!

Rostește cuvintele astea ca pe o blândă mângâiere. Ca și cum aș fi făcută din sticlă, și ceva mai ascuțit m-ar rupe în două. Sau m-ar speria. E atât de sincer, încât mă face să mă gândesc să-i spun totul!

De la accidentul lui Katie, nu a existat nici măcar o singură persoană în fața căreia să vreau să-mi deschid inima. Nici în fața părinților mei. Nici în fața colegei mele de cameră. Nici în fața vreunui terapeut sau a vreunui alt străin. Manny este primul – și chiar și așa, tot refuz să o fac.

Există o singură persoană care știe prin ce trec. O singură persoană care mă poate înțelege. Din păcate, habar n-am unde e acum.

O tristețe grea mă cuprinde dintr-odată. O dau deoparte ca pe-o pătură. Îmi încrucșez picioarele și mă uit la peticul de iarbă dintre coapse. Degetele mele scormonesc printre firele verzi, pe care le smulg și-apoi le rup mărunț-mărunț.

— Nu, mulțumesc! îi răspund.

— Dacă are vreo importanță, *tu* poți să *mă* întrebi orice despre mine, îmi propune el.

Îmi ridic privirea și îl găsesc pe Manny privind-mă cu un nivel de nerăbdare pentru care nu eram pregătită. Tipul ăsta – tipul ăsta drăguț și grozav – așteaptă, așteaptă să mușc momeala. Așteaptă să îi dau bucățile din mine pe care le-am pierdut cu luni în urmă.

Ar trebui să-l las ușurel baltă. Ar trebui să-i spun ceva drăguț. Dar amabilitatea și compasiunea nu mi se prea potrivesc acum.

— Și de ce-aș face asta? îl întreb cu un zâmbet, căci măcar pe ăsta pot să i-l ofer.

— Pentru că așa fac oamenii, Eden. Vorbesc unii cu alții.

— Nu-mi place să vorbesc!

Își bagă mâinile în buzunarul hanoracului.

— Cu excepția cazului în care sunt comentarii sarcastice. Nu-i așa?

— Bingo!

— Ești imposibilă.

— Nimic nu e imposibil, Manny, îi spun cu încă un zâmbet.

Sunt prea generoasă în seara asta.

— Asta sper și eu!

Ceva de pe fața lui se schimbă când o spune. Devine melancolic, gânditor. Îmi amintește de noaptea în care m-a sărutat. Cu tandrețe. Cu blândețe. Ca și cum ar fi fost pe cale să recunoască ceva ce nu voiam să aud.

— Oricum, reiau, aruncând o găleată cu apă rece peste orice ar fi fost pe cale să devină momentul ăsta. Să revenim la chestiile legate de angajare! Eu doar îmi fac griji pentru tine. Ai numai douăzeci de ani, dar principiile legate de muncă ale unui bărbat de vârstă mijlocie. Ar trebui să ieși, să te distrezi. Să faci orice rahat ciudat pe care îl fac băieții vineri seara.

Asta deși sunt aproape sigură că, indiferent ce-ar face băieții normali, Manny ar proceda exact pe dos. Sigur își petrece serile de vineri făcând voluntariat la o bancă de alimente sau purtând colanți roșu cu alb în timp ce salvează orașul, luptând incognito împotriva criminalității.

Acum îmi dau seama că n-am nicio idee despre ce face Manny în afara lucrului. Nu m-am gândit niciodată să-l întreb. Ciudat!

Manny smulge un pumn de iarbă și o aruncă în mine.

— Cam râde ciob de oală spartă, ai?

— Ar trebui cumva să înțeleg ce înseamnă asta? îl întreb, scuturându-mi iarba de pe haine.

— Spun că e puțin hazliu să te iei *de mine* pentru că nu am o viață socială.

— Adică ai dedus că eu n-am o viață socială, Manny? întreb, prefăcându-mă jignită.

— Nu! îmi răspunde el. Am insinuat asta.

— Cum zici tu, fraiere! Ori una, ori alta, tot te înșeli. Sunt le fel de activă ca o albină. Ar trebui să fii recunoscător că am reușit să te strecor în programul meu foarte încărcat din seara asta.

Manny chicotește. Îi privesc ochii căprui cum joacă în întuneric.

— Asta așa e! Sunt sigur că a fost greu să mă strecuri în intervalul tău orar de la zece la două dimineața, care spune „consum de televiziune în cantități nesănătoase”.

Nici măcar nu pot nega, pentru că are perfectă dreptate.

Cu ultima mea fărâmă de demnitate, spun:

— Schimbi subiectul.

Manny oftează lung, semnalând că tema se apropie de sfârșit.

— Nu-i cer tatălui meu să angajeze pe altcineva, Eden. Nu pot risca să angajeze pe cineva mai atrăgător decât mine. Cum voi supraviețui fără să fiu singura țintă a atenției tale constante?

— Nu știi! răspund sincer, luptându-mă cu un zâmbet. S-ar putea să explodezi în mii de bucăți.

Manny se lasă pe spate pe trunchiul copacului, râzând. Își aruncă piciorul stâng în aer, apoi își încrucișează gleznele.

— S-ar putea.

Devine tăcut, cu ochii pironiți la iarbă.

— Deci, reia, mutându-și din nou privirea către mine, când îmi dai voie să te invit la o întâlnire?

Și iată c-a venit!

Dacă aș fi fost oricine altcineva din lumea asta, mi-ar fi crescut inima de două ori mai mare și aș fi fugit acasă să scriu șaptesprezece pagini în jurnalul meu despre acest moment. Aș fi detaliat cel mai mic zâmbet de pe fața lui Manny și acea vulnerabilitate crudă care e suficientă să te facă să-l săruți pe loc. Dar biata mea inimă peticită nu funcționează așa. În loc de asta, tot ce simt e iritare, pentru că acum trebuie să-l dezamăgesc... cu blândețe.

Retrospectiv vorbind, probabil că n-a fost cea mai bună idee să-l sărut pe Manny. Orice idiot cu doi ochi își poate da seama

că e genul care dezvoltă sentimente mai apoi. Dar eram proastă, stresată și mă simțeam singură. A fost nevoie de o singură privire la pieptul gol al lui Manny în timp ce se dezbrăca de cămașa de lucru ca să mă arunc practic asupra lui într-un mod incredibil de fierbinte și deloc disperat. Aproape deloc.

Poate puțin.

Retrospectiva îți oferă întotdeauna o înțelegere completă, și îmi dau seama acum că momentul nostru din bucătărie a început un firisor care ne-a condus aici, la *acest* moment – cu inima lui Manny în joc și eu fiind cea care trebuie să i-o frângă. Sau măcar s-o învințească un pic.

— Manny..., încep, pentru că sunt o papă-lapte, iar limba engleză a șters-o din creier în șir indian.

Piciorul lui Manny mă lovește ușor în genunchi.

— Doamne! spune el, râzând. Asta nu sună deloc bine.

Îmi fac curaj să mă uit în ochii lui. Proastă mișcare! Stinghereala de pe fața lui îmi sfărâmă în bucăți ce mai rămăsese din inimă.

Mă strecor pe iarbă până când ajungem unul lângă altul, cu spatele lipit de trunchiul copacului. Poate că dacă nu-l privesc în ochi, îmi va fi mai ușor.

— Ascultă...

Manny îmi taie vorba:

— Nu trebuie să îmi dai vreo explicație, Eden! Poți să spui pur și simplu nu. Sunt băiat mare. Pot să accept o respingere.

Și câââât mă urăsc! Capul îmi ajunge cumva pe umărul lui Manny. Într-o altă viață, poate că aș putea fi întreagă și caldă, și demnă de cineva ca el.

— Cred că ești singurul meu prieten, îi spun. Și unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am întâlnit. Putem să rămânem așa? Te rog?

N-aș vrea să spun mai mult. Vreau doar ca el să înțeleagă. Să înțeleagă asta – să înțeleagă partea asta mică din mine pe care i-o ofer.

Simt apăsarea caldă a capului lui Manny care se odihnește pe al meu. Ușurarea care îmi inundă pieptul aproape că mă doboară.

— E cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

Îi pot simți zâmbetul din voce.

— Să nu te obișnuiești cu asta! Îi răspund, întrebându-mă dacă și el îmi poate simți zâmbetul.